

The Review And Herald, 5 April, 1906

“HET VLEES GEWORDEN WOORD”

DOOR ELLEN GOULD WHITE

“In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door Hem gemaakt, en zonder Hem is niets gemaakt dat gemaakt is. In Hem was het leven en het leven was het licht der mensen. En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen. En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, de heerlijkheid van de eniggeborene des Vaders), vol van genade en waarheid.” Johannes 1:1-5, 14

Dit hoofdstuk beschrijft het karakter en het belang van het werk van Christus. Als iemand die zijn onderwerp begrijpt, schrijft Johannes Christus alle macht toe en spreekt hij over Zijn grootheid en majesteit. Hij straalt goddelijke stralen van kostbare waarheid uit, als het licht van de zon. Hij beschrijft Christus als de enige Middelaar tussen God en de mensheid.

De leerstelling van de incarnatie van Christus in menselijk vlees is een mysterie, “het mysterie dat eeuwen en generaties lang verborgen is gebleven.” Het is het grote en diepgaande mysterie van godsvrucht. “Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond.” Christus heeft de menselijke natuur op zich genomen, een natuur die inferieur is aan Zijn hemelse natuur. Niets toont zo de wonderbaarlijke neerbuigendheid van God als dit. Hij “had de wereld zo lief dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gaf”. Johannes presenteert dit prachtige onderwerp met zo’n eenvoud dat iedereen de uiteengezette ideeën kan begrijpen en verlicht kan worden.

Christus deed niet voorkomen alsof Hij de menselijke natuur aannam; Hij nam die waarlijk aan. Hij bezat in werkelijkheid de menselijke natuur. “Zoals de kinderen deel hebben aan vlees en bloed, zo heeft ook Hijzelf deel aan hetzelfde.” Hij was de zoon van Maria; Hij was van het zaad van David volgens menselijke afstamming. Hij is verklaard een mens te zijn, de Mens Christus Jezus. “Deze Mens,” schrijft Paulus, “werd meer eer waardig geacht dan Mozes, aangezien hij die het huis heeft gebouwd meer eer heeft dan het huis.”

Maar hoewel Gods Woord spreekt over de menselijkheid van Christus toen hij op aarde was, spreekt het ook beslist over Zijn vóórbestaan. Het Woord bestond als een goddelijk wezen, zelfs als de eeuwige Zoon van God, in overeenstemming met en als een eenheid met Zijn Vader. Van eeuwigheid af was Hij de Middelaar van het verbond, Degene in wie alle naties van de aarde, zowel joden als heidenen, gezegend zouden worden als ze Hem aanvaardden. “Het Woord was bij God, en het Woord was God.” Voordat mensen of engelen werden geschapen, was het Woord bij God en was het God.

De wereld is door Hem gemaakt, “en zonder Hem is niets gemaakt dat gemaakt is.” Als Christus alle dingen heeft gemaakt, bestond Hij vóór alle dingen. De woorden die hierover worden gesproken zijn zo doorslaggevend dat niemand in twijfel hoeft te worden gelaten. Christus was in wezen God, en in de hoogste zin. Hij was van alle eeuwigheid bij God, God boven alles, voor altijd gezegend.

De Heere Jezus Christus, de goddelijke Zoon van God, bestond van eeuwigheid af, als een afzonderlijke persoon, maar toch één met de Vader. Hij was de overtreffende heerlijkheid van de hemel. Hij was de bevelhebber van de hemelse intelligenties en de aanbedende hulde van de engelen werd door Hem ontvangen als Zijn recht. Dit was geen roof van God. “De Heere bezat Mij in het begin van Zijn weg,”

verklaart Hij, “vóór Zijn werken van ouds. Ik werd van eeuwigheid af opgericht, vanaf het begin, en voordat de aarde bestond. Toen er geen diepten waren, werd Ik voortgebracht; toen er geen fonteinen waren die van water overvloedig waren. Voordat de bergen waren gevestigd, voordat de heuvels waren, werd Ik voortgebracht; terwijl Hij nog niet de aarde had gemaakt, noch de velden, noch het hoogste deel van het stof van de wereld. Toen Hij de hemelen bereidde, was Ik daar; toen Hij een kompas zette op het vlak van de diepte.”

Er is licht en heerlijkheid in de waarheid dat Christus één was met de Vader voordat de grondlegging van de wereld was gelegd. Dit is het licht dat schijnt in een donkere plaats, waardoor deze schittert met goddelijke, oorspronkelijke heerlijkheid. Deze waarheid, oneindig mysterieus op zichzelf, verklaart andere mysterieuze en anders onverklaarbare waarheden, terwijl ze in het licht ligt, onbenaderbaar en onbegrijpelijk.

“Voordat de bergen werden voortgebracht, voordat Gij ooit de aarde en de wereld had gevormd, van eeuwigheid tot eeuwigheid, zijt Gij God.” “Het volk dat in duisternis zat, heeft een groot licht gezien; en voor hen die in de duisternis en de schaduw van de dood zaten, is licht opgegaan.” Hier worden de vóórbestaan van Christus en het doel van Zijn manifestatie aan onze wereld voorgesteld als levende lichtstralen van de eeuwige troon. “Verzamel u in troepen, o dochter van de strijdkrachten; hij heeft ons belegerd; zij zullen de Rechter van Israël met een roede op de wang slaan. Maar u, Bethlehem Efrata, al bent u klein onder de duizenden van Juda, toch zal uit u, Mij voortkomen Die over Israël zal heersen; Wiens uitgang is van oudsher, van eeuwigheid af.” “Wij prediken Christus gekruisigd,” verklaart Paulus, “voor de Joden een steen des aanstoots en voor de Grieken dwaasheid, maar voor hen die geroepen zijn, Joden zowel als Grieken; Christus, de kracht van God en de wijsheid van God.”

Dat God zich zo in het vlees openbaart is inderdaad een mysterie; en zonder de hulp van de Heilige Geest kunnen we niet hopen dit onderwerp te begrijpen. De meest vernederende les die de mens moet leren is de nietigheid van de menselijke wijsheid en de dwaasheid om te proberen, door zijn eigen inspanningen, God te ontdekken. Hij kan zijn intellectuele krachten tot het uiterste aanwenden, hij kan hebben wat de wereld een superieure opleiding noemt, maar toch kan hij in Gods ogen onwetend zijn. De filosofen uit de oudheid beroemden zich op hun wijsheid, maar welk gewicht die bij God in de weegschaal? Salomo had een grote geleerdheid, maar zijn wijsheid was dwaasheid; want hij wist niet hoe hij in morele onafhankelijkheid, vrij van zonde, in de kracht moest staan, naar een goddelijke gelijkenis gevormd karakter. Salomo heeft ons het resultaat verteld van zijn onderzoek, zijn nauwgezette inspanningen, zijn volhardend onderzoek. Hij verklaart zijn wijsheid geheel ijdelheid.

Door wijsheid kende de wereld God niet. Hun inschatting van het goddelijke karakter, hun onvolmaakte kennis van zijn eigenschappen, vergrootte en verruimde hun mentale conceptie niet. Hun verstand werd niet veredeld in overeenstemming met de goddelijke wil, maar zij stortten zich in de grofste afgoderij. "Zichzelf voornemend wijs te zijn, werden zij dwazen, en veranderden de heerlijkheid van de onvergankelijke God in een beeld, gelijkvormig aan de vergankelijke mens, en aan vogels, en viervoetige dieren, en kruipende wezens." Dit is de waarde van alle bekwaamheid en kennis los van Christus.

"Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven," verklaart Christus; "niemand komt tot de Vader dan door Mij." Christus heeft de macht om alle schepselen leven te geven. "Zoals de levende Vader Mij gezonden heeft," zegt Hij, "en Ik leef door de Vader; zo zal hij die Mij eet, door Mij leven. Het is de geest die levend maakt; het vlees baat niets; de woorden die Ik tot u spreek, zijn geest en zijn leven." Christus verwijst hier niet naar Zijn leer, maar naar Zijn persoon, de

goddelijkheid van Zijn karakter. “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u,” zegt Hij opnieuw, “De ure komt en is nu, dat de doden de stem van de Zoon van God zullen horen; en die horen, zullen leven. Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf, zo heeft Hij de Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelf; en Hij heeft Hem ook macht gegeven het oordeel uit te voeren, omdat Hij de Zoon des mensen is.”

God en Christus waren vanaf het begin op de hoogte van de afvalligheid van Satan en van de val van Adam door de bedrieglijke macht van de afvallige. Het verlossingsplan was bedoeld om het gevallen ras te verlossen, om hen een nieuwe beproeving te geven. Christus werd vanaf de schepping van God aangesteld in het ambt van Middelaar, van eeuwigheid aangesteld om onze plaatsvervanger en borg te zijn. Voordat de wereld werd gemaakt, was het afgesproken dat de goddelijkheid van Christus in de mensheid zou worden gehuld. “Een lichaam,” zei Christus, “hebt Gij Mij bereid.” Maar Hij kwam pas in menselijke vorm toen de volheid van de tijd was verstreken. Toen kwam Hij naar onze wereld, een baby in Bethlehem.

Niemand die in de wereld is geboren, zelfs niet de meest begaafde van Gods kinderen, heeft ooit zo'n vreugdebetuiging gekregen als de baby die in Bethlehem werd geboren. Engelen van God zongen zijn lof over de heuvels en vlakten van Bethlehem. “Eer aan God in de hoge”, zongen ze, “en vrede op aarde, welbehagen voor de mensen.” O, dat de menselijke familie dit lied vandaag de dag zou kunnen herkennen! De verklaring die toen werd afgelegd, de noot die toen werd aangeslagen, de melodie die toen werd ingezet, zal aanzwellen en zich uitstrekken tot het einde der tijden en weerklinken tot aan de uiteinden van de aarde. Het is heerlijkheid voor God, het is vrede op aarde, goede wil voor de mensen. Wanneer de Zon der Gerechtigheid zal opgaan met genezing onder Zijn vleugels, zal het lied dat toen begon in de heuvels van Bethlehem weerklinken met de stem van

een grote menigte, als de stem van vele wateren, die zegt: “Alleluia, want de Heere God almachtig regeert.”

Door zijn gehoorzaamheid aan alle geboden van God bewerkstelligde Christus een verlossing voor de mens. Dit gebeurde niet door uit Hemzelf naar een ander te gaan, maar door de mensheid in Hemzelf op te nemen. Zo gaf Christus de mensheid een bestaan uit zichzelf. De mensheid in Christus brengen, het gevallen ras in eenheid met goddelijkheid brengen, is het werk van de verlossing. Christus nam de menselijke natuur aan opdat de mensen één zouden zijn met Hem, zoals Hij één is met de Vader, opdat God de mensen zou liefhebben zoals Hij Zijn eniggeboren Zoon liefheeft, opdat de mensen deelgenoten zouden zijn van de goddelijke natuur en compleet zouden zijn in Hem.

De Heilige Geest, die uitgaat van de eniggeboren Zoon van God, verbindt het menselijk wezen, lichaam, ziel en geest, met de volmaakte, goddelijk-menselijke natuur van Christus. Deze vereniging wordt voorgesteld door de vereniging van de wijnstok en de takken. De eindige mens wordt verenigd met de mensheid van Christus. Door het geloof wordt de menselijke natuur gelijkgesteld aan de natuur van Christus. We zijn één gemaakt met God in Christus.

KIJK VOOR MEER INFORMATIE OP
WWW.KRACHTVANBOVEN.NL
REVIEW AND HERALD, APRIL 5, 1906